

nhân chung

Tôi đã thấy trên quê hương ngày đó,
Màu cờ vàng ba sọc đỏ tung bay,
Đổi thanh bình như thể một áng mây
Vào một sớm ngật ngậy hương gió thoảng.
Tôi đã thấy một hôm chưa bùng sáng
Quí vô thần xâm lấn cả làng quê.
Triều đồng bão như bùng tính cơn mê.
Trong phút chốc bước chân lê tũ ngục.
Tôi đã thấy hàng ngàn người chết gục
Chôn trại tũ áp bức nhất trần gian,
Mã khẩu phần không bằng nắm khoai lang,
Vả lao động khổ sai hơn tử tội.
Tôi đã thấy những cuộc đời tăm tối
Triều đồng bão không một lối tương lai.
Lương trọn ngày chẳng mua nổi cân khoai
Còn học tập đêm kéo dài suốt sáng.
Tôi đã thấy chuỗi ngày sau Quốc Nạn
Triều dân lành chưa một thoáng bình an,
Sống pháp phòng dưới xiềng xích vô nhân
Của một lũ "chó văng" tham vô kê.
Tôi đã thấy làn sóng người vượt bể
Tìm tự do, đổi không thể đọa đày.
Thả rử thân nơi biển cả, rừng dầy
Hơn kiếp sống một ngày chung quí đó.
Tôi đã thấy hàng lớp người quyết bỏ
Mọi riêng tư, theo làn gió vào bùng
Lập chiến khu, nuôi ý chí kiêu hùng
Giành độc lập trên mọi vùng đất nước.
Tôi sẽ thấy, tôi tin, sẽ thấy được
Một ngày mai ngàn nhịp bước chân vui
Trấy hội chung "Ngày Độc Lập" sáng tươi,
Vang câu hát, tiếng cười trong chiến thắng.

VIỆT SƠN